

Sygn.akt III AUa 29/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marek Szymanowski

Sędziowie: Teresa Suchcicka

Alicja Sołowińska

Protokolant: Magdalena Zabielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2021 r. w B.

sprawy z odwołania I. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawczyni I. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 grudnia 2020 r. sygn. akt III U 732/19

I. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 8 lipca 2019 r. w ten sposób, że przywraca odwołującej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1.08.2019 r. do 31.12.2020 r., a w pozostałym zakresie apelację oddala;

II. przekazuje wniosek I. O. o rentę złożony na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2021 r. do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O..

T. S. M. S.A. S.

Sygn. akt III AUa 29/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 lipca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., powołując się na ustawę z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.), wstrzymał I. O. wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na to, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 18.06.2019 r. ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

I. O. w odwołaniu od tej decyzji domagała się jej zmiany

i przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazała, że bezprawnie wstrzymano jej prawo do renty po prawomocnym ustaleniu tego prawa decyzją ZUS. Jej stan zdrowia nie uległ poprawie, co uzasadnia przyznanie prawa do renty na dalszy okres.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Powołując się na art. 14 ust. 4 i ust. 5 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.), wskazał, że w wyniku kontroli prawidłowości i jednolitości stosowania zasad orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników, Naczelny Lekarz ZUS uznał, iż sprawa wymaga ponownego rozpatrzenia przez komisję lekarską po przeprowadzeniu bezpośredniego badania. Następnie odmówiono przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na niestwierdzenie niezdolności do pracy przez komisję lekarską.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Suwałkach oddalił odwołanie. Sąd ten ustalił, że I. O. urodzona (...), posiada wykształcenie podstawowe, wykonywała pracę ubojowca,. Od 2.10.2017 r. (po zaprzestaniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego) była uprawniona do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy - do 30.04.2018 r., a następnie częściowej niezdolności do pracy do 31.10.2018 r.

W dniu 25.09.2018 r. wystąpiła z wnioskiem o przywrócenie prawa do tego świadczenia. Lekarz orzecznik stwierdził u odwołującej dalszą niezdolność do pracy do 31.10.2021 r. Decyzją ZUS z 13.11.2018 r. ustalono, że przysługuje jej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres, do 31.10.2021r.

W wyniku kontroli prawidłowości i jednolitości stosowania zasad orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników, Naczelny Lekarz ZUS uznał, iż sprawa wymaga ponownego rozpatrzenia przez komisję lekarską, po przeprowadzeniu bezpośredniego badania. Następnie zaskarżoną decyzją z urzędu wstrzymano I. O. uprawnienia do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1.08.2019 r., z uwagi na niestwierdzenie niezdolności do pracy przez komisję lekarską.

Sąd Okręgowy czyniąc swoje ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia wnioskodawczynie, dopuścił na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na uwadze rodzaj schorzeń rozpoznanych u odwołującej. Biegli zostali zobowiązani do wypowiedzenia się czy wnioskodawczynie jest nadal częściowo niezdolna do pracy, jeżeli tak, czy jest to niezdolność stała czy okresowa oraz czy nastąpiło istotne pogorszenie bądź poprawa jej stanu zdrowia od ostatniego badania z 11.04.2018 r. Przy sporządzaniu opinii uwzględniono zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną oraz przeprowadzono badanie odwołującej. Wspomniani Biegli sądowi - lekarze z zakresu neurologii, rehabilitacji medycznej i chorób wewnętrznych rozpoznali u odwołującej: stan po operacji dyskopatii C5-C6 kręgosłupa ze stabilizacją w 2017 r., stan po operacji zespołu cieśni nadgarstka prawego w 2016r. i nadgarstka lewego w 2017 r., przewlekłe zapalenie pęcherza moczowego, przebytą strumectomię w 2016 r. Zaopiniowali, że stwierdzone u odwołującej schorzenia i stopień ich nasilenia klinicznego powodują nadal jego częściową niezdolność do pracy do 31.12.2020 r. Wskazali też, że nie nastąpiła istotna poprawa stanu zdrowia od ostatniego badania z 11.04.2018 r. (opinia k. 19-23).

Zastrzeżenia do opinii zgłosił organ rentowy. Wskazał, że istniejące schorzenia i przeciwwskazania do pracy nie powodują długotrwałej niezdolności do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych, w tym biegłego – specjalistę z zakresu schorzeń układu nerwowego (zastrzeżenia k.42 i k. 50). Wobec umotywowanych zastrzeżeń organu rentowego, Sąd, po uzupełnieniu przez wnioskodawczynię dokumentacji medycznej, dopuścił dowód z opinii wnioskowanego biegłego neurologa. Biegły sądowy z zakresu neurologii rozpoznał u odwołującej: zespół bólowy w odcinku szyjnym i lędźwiowym kręgosłupa, wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne w zakresie kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego, stan po dyscektomii wraz ze stabilizacją międzytrzonową na poziomie C5-C6 w 2017 r., stan po operacyjnym odbarczeniu nerwu pośrodkowego prawego w 2016 r. i lewego w 2017 r. z powodu obustronnego zespołu cieśni kanałów nadgarstków, przewlekły proces zapalny pęcherza moczowego, stan po strumektomii w 2018 r. Wskazał, że nie znajduje podstaw do kwalifikacji I. O. jako osoby częściowo lub całkowicie niezdolnej do pracy zarobkowej. W uzasadnieniu opinii (k. 59-63) wyjaśnił, że badanie w kwietniu 2018 r. miało miejsce w stosunkowo krótkim czasie

od przebytej operacji, a przyznanie wówczas częściowej niezdolności do pracy na okres 6 miesięcy miało za zadanie korzystanie z dalszego leczenia usprawniającego i urologicznego.

Zastrzeżenia do sporządzonej opinii wniosła I. O.. Wobec sprzecznych opinii, Sąd dopuścił dowód z kolejnej opinii biegłego neurologa, który rozpoznając zasadniczo tożsame schorzenia, co poprzedni biegli, zaopiniował, że schorzenia te nie naruszają sprawności organizmu w stopniu dającym podstawę do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy wnioskodawczyni (opinia k.93-97).

Szereg zarzutów do przedstawionej opinii wniosła ponownie I. O.. Wobec potrzeby oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni w kontekście jej kwalifikacji zawodowych, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu medycyny pracy. W obszernej opinii (k.116-122) biegła przeanalizowała dokumentację medyczną oraz sporządzone wcześniej opinie i zaopiniowała, że rozpoznane schorzenia i stopień ich zaawansowania nie powodują u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Zdaniem biegłej, u opiniowanej naruszone zostały funkcje organizmu z zakresu układu ruchu, które naruszają aktualnie sprawność organizmu w stopniu niewielkim, mają charakter przewlekły, stabilny.

Uznając, iż nastąpiło dostateczne wyjaśnienie sprawy, Sąd Okręgowy oddalił wniosek I. O. o uzupełnienie opinii (zarzuty k.129-130, postanowienie k.133).

Sąd Okręgowy odwołał się do art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz.1270 ze zm.) prawo do renty, które ustało w związku z ustąpieniem niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, o ile niezdolność do pracy zostanie stwierdzona w okresie 18 miesięcy od ustania tego prawa. Jak stanowi art. 12 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, niezdolność do pracy powoduje utratę zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Utrata zdolności do pracy skutkuje ustaleniem jej stopnia, zgodnie z treścią art. 12 ust. 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez zakwalifikowanie jej do częściowej bądź całkowitej niezdolności. Ocena następuje w oparciu o przesłanki wyrażone w art. 13 ust.1 ustawy, a są nimi: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Artykuł 13 ust. 2 cytowanej ustawy przewiduje, że niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, z zastrzeżeniem w ust. 3, że niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. Sąd Okręgowy wskazał, że Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, iż istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (por. przykładowo wyrok z dnia 24.08.2010r., I UK 64/10 - LEX 653663, czy wyrok z dnia 06.01.2009r., II UK 125/08 – LEX 737388). Przy ocenie niezdolności do pracy o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W ocenie Sądu Okręgowego konkluzje opinii biegłych lekarzy sądowych opiniujących w sprawie, którzy nie uznali odwołującej za niezdolną do pracy są trafne. Sąd Okręgowy podzielił wnioski biegłych neurologów i medycyny pracy i w całości uwzględnił je przy rozstrzygnięciu w sprawie. Opinie biegłych lekarzy sądowych zostały sporządzone fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami.

Zgłaszany przez I. O. wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłej medycyny pracy był nieuzasadniony i zmierzał do nieuprawnionego przedłużenia postępowania w sprawie, dlatego dowód ten został pominięty.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

W apelacji o tego wyroku wywiezionej odwołująca zaskarżyła go w całości i zarzuciła:

1. Naruszenie przepisów postępowania w stopniu istotnym dla jego wyniku tj.:

a. art. 224 k.p.c. polegającym na błędnym uznaniu iż, sprawa jest dostatecznie wyjaśniona, wobec czego Sąd zamknął rozprawę i wydał wyrok pomimo tego, iż nie zostały jednoznacznie wyjaśnione okoliczności dotyczące mojego stanu zdrowia i złożyłam zastrzeżenia do opinii biegłej medycyny pracy z art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. polegające na: wnioskiem o uzupełnienie opinii;

b. art. 233 § 1 w zw. z 205¹² § 2 k.p.c. wyrażające się w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez pominięcie mojego stanowiska odnośnie opinii biegłej z zakresu medycyny pracy (zastrzeżeń) oraz zaniechaniu przez Sąd przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej, która pozwoliłaby na jednoznaczne ustalenie stopnia zaawansowania moich chorób i podnoszonych rozbieżności, co do istniejących chorób, czym dodatkowo naruszył zasadę równości stron w postępowaniu opierając korzystne dla organu rozstrzygnięcie na niewyjaśniającej wątpliwości opinii i odmawiając przeprowadzenia dowodu z opinii uzupełniającej.

c. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego sprzecznego z zasadami logiki i doświadczenia życiowego mające wyraz w pominięciu okoliczności, że mój stan zdrowia, na co wskazywał zespół biegłych nie uległ poprawie co winno skutkować przyznaniem mi prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy;

d. art. 278 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie przez Sąd, że opinie biegłych sądowych z zakresu neurologii i medycyny pracy zostały sporządzone fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami w okolicznościach występującej rozbieżności i niespójności treści opinii z zebrany materiałem dowodowym, jak również błędami w opiniach tj.;

- pominięciu faktu, że lekarz orzecznik stwierdził u niej dalszą niezdolność do pracy do 31.10.2021 r. oraz pominięciu treści opinii zespołu biegłych z zakresu neurologii, rehabilitacji medycznej i chorób wewnętrznych w zakresie, w którym biegli jednoznacznie stwierdzili, że nie stwierdzono u niej poprawy stanu zdrowia, a występujące schorzenia i stopień ich nasilenia klinicznego powodują nadal niezdolność do pracy;

- dokonaniu rażąco wadliwej oceny dowodów, sprzecznnej z zebrany materiałem dowodowym i zasadami logicznego rozumowania w szczególności z wyników badań i kolejnych zabiegów operacyjnych oraz w zakresie wydanej przez zespół biegłych opinii co do mojego stanu zdrowia;

f. art. 327¹ § 1 pkt. 1 k.p.c. poprzez niewskazanie przez Sąd, dlaczego oparł się na opiniach biegłych niekorzystnych dla odwołującej, a nie dał wiary i odmówił mocy dowodowej opinii przyznającej mi prawo do renty.

2. Naruszenie prawa materialnego poprzez :

a. niewłaściwe zastosowanie art. 61 w związku z art. 57 w związku z art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39 poz. 353 z zm.) poprzez błędną subsumcję polegającą na uznaniu, iż nie jestem niezdolna do pracy, gdy nie nastąpiła u niej poprawa stanu zdrowia, a w konsekwencji nie przyznanie świadczenia rentowego,

Wskazując na powyższe apelacja wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i poprzedzającej go decyzji ZUS poprzez uwzględnienie odwołania i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, po uzupełnieniu materiału dowodowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie. Jako wniosek ewentualny w apelacji zawarto wniosek o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Ponadto w apelacji wniesiono o:

1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych z

zakresu neurologii, rehabilitacji medycznej, chorób wewnętrznych i medycyny pracy na fakt występowania u niej niezdolności do pracy, jej stopnia i czasookresu z wyartykułowanymi w odwołaniu i pismach procesowych (a nie uwzględnionymi przez SO) zastrzeżeniami dotyczącymi braku poprawy stanu zdrowia uzasadniającego przyznanie mi renty z tytułu niezdolności do pracy;

2. rozpoznanie sprawy po przeprowadzeniu rozprawy;

3. nieobciążanie odwołującej kosztami procesu, z uwagi na ciężką sytuację

materialną (art. 102 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja należało częściową uznać za zasadną

Rozważania Sądu Apelacyjnego w kontekście podniesionych zarzutów wypada rozpocząć od oceny trafności podniesionego zarzutu procesowego tj. zarzutu obrazy art. 224, 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 205¹² § 2 k.p.c. bowiem przestrzeganie przepisów prawa procesowego przez Sąd pierwszej instancji ma wpływ na prawidłowe ustalanie stanu faktycznego. Co więcej potwierdzenie trafności tak sformułowanego zarzutu mogłoby prowadzić do nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.). W tym kontekście trzeba zauważyć, iż z akt sprawy wynika, że zanim doszło do wydania zaskarżonego wyroku na posiedzeniu niejawnym w dniu 8.11.2020 r. (k.133) Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowy skarżącej o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego z zakresu medycyny pracy, a następnie wezwał obie strony (k.138-139) do zajęcia stanowiska w sprawie. Odwołująca w wykonaniu tego zarządzenia złożyła jedynie ponownie ten sam wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej i to bez dalszego uzasadnienia. Nie można zatem w świetle tych okoliczności przyjąć, iż doszło do pozbawienia odwołującej możliwości obrony jej praw, gdy po oddaleniu jej wniosku dowodowego otrzymała ona jeszcze możliwość zajęcia stanowiska w sprawie (por. postanowienie SN z 13 grudnia 2018 r., V CZ 85/18, LEX nr 2618490).

Odrzucając zatem wystąpienie w sprawie potencjalnej nieważności koniecznym jest uzupełnienie istotnych elementów stanu faktycznego, które nie są indyferentne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W świetle akt rentowych trzeba przyjąć, iż decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 13 listopada 2018 r. przedłużono prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres pokrywający się ze stwierdzoną niezdolnością do pracy tj. do dnia 31.10.2021 r. (k. 63 r.). Decyzja ta bowiem jest wewnętrznie sprzeczna gdyby czytać ją literalnie, bo z jednej strony przelicza ona wysokość renty na okres od 1.11.2018 r., a za drugiej wskazuje, że przysługuje ona do 31.10.2018 r. Ta druga data w okolicznościach niniejszej sprawy jest niewątpliwie skutkiem omyłki, o czym świadczy już sam fakt wypłacania na podstawie tej decyzji renty do czasu jej wstrzymania od dnia 1.08.2019 r. zaskarżoną decyzją z dnia 8 lipca 2019 r. Do wstrzymania wypłaty świadczenia doszło wskutek czynności sprawującego nadzór Prezes Zakładu nad orzecznictwem lekarskim ZUS w trybie art. 14 ust. 5 pkt 3 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.), w wyniku czego ostatecznie komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 18.06.2019 r. ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do pracy. Przypomnieć trzeba że Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może zgłosić zarzut wadliwości orzeczenia i przekazać sprawę do rozpatrzenia komisji lekarskiej art. 14 ust. 2d ustawy nawet po wydaniu i uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2015 r., I PK 156/14, LEX nr 1666883). Nie było zatem przeszkód do ponownej oceny stanu zdrowia odwołującej pod kątem istnienia zdolności do pracy w orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 18.06.2019 r. w wyniku przekazaniu jej żądania skierowanego do komisji przez Naczelnego Lekarza ZUS z dnia 31.05.2019 r. (k. 35 a.r.). Nie ulega jednak wątpliwości, iż korzystanie z tego uprawnienia w przypadku wydania decyzji przyznającej świadczenie i jej uprawomocnienia się powinno mieć charakter wyjątkowy i ograniczony do niewątpliwych przypadków błędnej oceny orzeczników ZUS i prognoz co istnienia tej niezdolności, w przeciwnym razie mogłoby to prowadzić do naruszenia, o ile nie literalnego brzmienia

przepisów ustawy o ustawy emerytalnej to z pewnością art. 1. Protokołu Nr 1 art. 1 Protokołu Nr (...) do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonego w dniu 20 marca 1952 r. w P. (Dz.U. z 1995 r. Nr 36 poz. 175), który prawo do świadczeń z ubezpieczeń społecznych traktuje i chroni jest mienie (własność). Odebranie zatem świadczenia prawomocnie przyznanego musi mieć zatem charakter wyjątkowy ograniczony zarówno czasowo jak i przedmiotowo do oczywiście błędnych orzeczeń (por. w tym zakresie np. wyroki ETPCz w sprawach: M. przeciwko Polsce, wyrok 15 września 2009, skarga nr (...); wyroki z 4 grudnia 2012 r. w sprawach: K. przeciwko Polsce, skarga nr (...); L. przeciwko Polsce, skarga nr (...); M. przeciwko Polsce, skarga nr (...); M. przeciwko Polsce, skarga (...); Świątek przeciwko Polsce, skarga nr (...); Szewc przeciwko Polsce, skarga (...); S. przeciwko Polsce, skarga nr (...) oraz wyroki Trybunału: z 4 marca 2013 r. w sprawach S. przeciwko Polsce; skarga nr (...); S. przeciwko Polsce, skarga (...)).

Biorąc to pod uwagę i uwzględniając szczególny i wyjątkowy charakter przepisów pozwalających Prezesowi ZUS na zgłoszenie zarzutu wadliwości orzeczenia i przekazania sprawę do rozpatrzenia komisji lekarskiej art. 14 ust. 2d ustawy trzeba przyjąć, iż w sprawie nie może być bez znaczenia pierwsza opinia biegłych sądowych - lekarzy z zakresu neurologii, rehabilitacji medycznej i chorób wewnętrznych, którzy po rozpoznaniu u odwołującej: stan po operacji dyskopatii C5-C6 kręgosłupa ze stabilizacją w 2017 r., stan po operacji zespołu cieśni nadgarstka prawego w 2016r. i nadgarstka lewego w 2017 r., przewlekłe zapalenie pęcherza moczowego, przebytą strumectomię w 2016 r. - zaopiniowali, że stwierdzone u odwołującej schorzenia i stopień ich nasilenia klinicznego czyni ją nadal częściową niezdolną do pracy **do dnia 31.12.2020 r.** Wskazali też, że nie nastąpiła istotna poprawa stanu zdrowia od ostatniego badania z 11.04.2018 r. (opinia k. 19-23). Trzeba zauważyć, że w sprawie jest to jedyna opinia wydana przez biegłych jako zespół, który mógł w związku z tym ocenić stan zdrowia odwołującej i jej zdolność do pracy kompleksowo z uwzględnieniem wszystkich jej schorzeń i ich wpływu na zachowanie zdolności do pracy, czego nie można powiedzieć o pozostałych opiniach akceptujących stanowisko organu w całości.

W zakresie tych opinii, w odniesieniu do opinii biegłego neurologa R. Z.(k. 59) dostrzec trzeba, że skarżąca podniosła w piśmie procesowym z dnia 18 maja 2021 r. (k. 71) co do tej opinii, a co uszło uwadze Sądu Okręgowego, lub nie przypisał on znaczenia tej okoliczności – istotny zarzut, że biegły ten równolegle wydał co do niej opinię już w sprawie Sąd Rejonowego w Suwałkach (IV U 144/19), co rozumiała ona w ten sposób, że podległ on wyłączeniu w niniejszej sprawie. Opinia ta zaś miała istotny wpływ na następne opinie wydano przez kolejnego neurologa i lekarza medycyny pracy. Procesowo rzecz ujmując trzeba przyjąć, że wspomniane pismo procesowe zawierało wniosek o wyłączenie tego biegłego, któremu Sąd Okręgowy nie nadał biegu jako wnioskowi o wyłączenie biegłego, a jedynie dopuścił dowód z opinii kolejnego neurologa (k.77). To wprowadziło odwołującą w błąd, która potraktowała to postanowienie jako wyłączenie tego biegłego i pominięcie jego opinii (k.106 jej stanowisko w piśmie procesowym z dnia 7.07.2020 r.). Tymczasem w istocie opinię biegłego neurologa T. Z. Sąd Okręgowy wziął pod uwagę wydając niniejszej wyrok, a co więcej nie pozostawała ona bez wpływu na wydane następnie po niej opinie innego neurologa T. P. (k.93- 95), która wprost odwołuje się do tej opinii (k.97) i biegłej z zakresu medycyny pracy (k.116-122), również nawiązującej do ustaleń opinii biegłego T. Z. (k. 121). Nadto obie powyższe opinie pochodzące z czerwca i września 2020 r. w swoich konkluzjach posługują się stwierdzeniem, że „ aktualnie” biegli nie stwierdzają niezdolności, a zatem nie wykluczają jej istnienia w okresie wcześniejszym, w szczególności w dacie wydania zaskarżonej decyzji i decyzji z 13 listopada 2018 r. przedłużającej prawo do renty do 2021 r. Jednocześnie dostrzec trzeba, że żadna z wydanych w sprawie opinii nie stwierdzała istnienia niezdolności do pracy na okres po dniu 31.12.2020 r., co zdaniem Sądu Apelacyjnego, biorącego pod uwagę specyficzne okoliczności niniejszej sprawy, gdzie odwołująca utraciła prawo do świadczenia przyznane jej na mocy prawomocnej decyzji - nie może być bez znaczenia. Jak bowiem wcześniej wspomniano pozbawienie świadczenia w tym trybie, w którym dokonano tego w stosunku do odwołującej może mieć miejsce bardzo wyjątkowo i być ograniczone do przypadków, w której istnieją oczywiste wątpliwości, co do istnienia niezdolności do pracy.

Przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny reocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności opinii biegłych prowadzi do odmiennych ustaleń w zakresie istnienia niezdolności do pracy u odwołującej i powoduje, iż nie zasługiwał na uwzględnienie jej wniosków dowodowy zawarty w apelacji o przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych lekarzy, który na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w z. zw. z 391 § 1 k.p.c. podlegał pominięciu. Skoro

wszystkie opinie wykluczały istnienie niezdolności do pracy po dniu 31.12.2020 r., to ten trudno przyjąć, że zachodzi potrzeba dalszego prowadzenia postępowania dowodowego w sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. dokonał częściowej zmiany zaskarżonego wyroku i decyzji, a w pozostałym zakresie na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

Ponieważ odwołująca w toku rozprawy apelacyjnej w dniu 20 kwietnia 2021 r. podniosła pogorszenie jej stanu zdrowia uzasadniające, w jej ocenie przyznanie prawa do renty na dalszy okres, na którą to okoliczność złożyła nowe dowody Sąd Apelacyjny potraktował to jako złożenie do protokołu nowego żądania przyznania renty, które to żądanie na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. podlegało przekazaniu do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O..